

*Hồi Thứ Tư***CAO THỦ XUẤT HIỆN**

A Vân cùng Hàn Tiểu Tranh là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, nhất cử nhất ngôn của gã A Vân đều quá rành. Cô không rõ Hàn Tiểu Tranh cố tình xuất hiện nơi đây có phải để phá tiệc cưới hay chẳng, nhưng cô cũng lo sợ vì cô biết rõ hơn ai hết tính quỷ quái của Hàn Tiểu Tranh. A Vân tìm được nơi nương tựa vững chắc, có một đấng phu quân xuất sắc như Tả Chi Nhai, đối với cô đã mãn nguyện lắm vì đó là mơ ước cả đời. Cô không muốn Hàn Tiểu Tranh xen vào làm hư mọi thứ, nhưng cô không thể vạch mặt Hàn Tiểu Tranh vì dù sao gã cũng là bạn thân từ thuở thiếu thời.

Bao nhiêu suy nghĩ vụt qua ngay lúc đó, sau phút kinh ngạc A Vân lấy lại bình tĩnh nhoẻn miệng cười, ân cần rót một chén rượu mời Hàn Tiểu Tranh, khẽ nói:

– Mượn chén rượu lạt đa tạ mỹ ý.

Hàn Tiểu Tranh cũng mỉm cười, đón lấy chén rượu uống cạn. Tả Chi Nhai lên tiếng:

– Huynh đệ thông thả dùng tiệc nhé!

Hàn Tiểu Tranh gật đầu:

– Biểu huynh xin cứ tự tiện!

Tả Chi Nhai cùng A Vân đi sang bàn khác, hai bên cử chỉ rất tự nhiên, chẳng ai thấy gì khác lạ. Tuy nhiên Hàn Tiểu Tranh đọc được trong ánh mắt Tả Chi Nhai có chút ưu tư, phiền não, cũng giống như ánh mắt của Đoạn Như Yên. Gã thầm nghĩ: “Không biết nếu y biết Đoạn cô nương chết rồi sẽ phản ứng ra sao?”

Bỗng đứng bên ngoài đại sảnh một tiếng cười quái dị vang lên, âm thanh không lớn lắm, nhưng đủ át tiếng mấy trăm người khách cười nói bên trong đại sảnh! Mọi người bất giác biến sắc mặt! Tiếng cười vừa dứt, một giọng nói già nua tiếp theo:

– Tả Trường Tiểu, người tưởng là giết chết Đoạn Như Yên, là có thể bưng bát âm mưu của người sao?

Vừa dứt lời, bên trong đại sảnh nhốn nháo cả lên! Sắc mặt Tả Chi Nhai đổi trắng bệch như tờ giấy, A Vân thì thất sắc hoang mang, cô không biết tên tộc của cha chồng, càng không rõ Đoạn Như Yên là ai? Nhưng hầu hết khách dự tiệc đều biết, ai nấy nhìn nhau, như lo sợ sắp xảy ra chuyện.

Hàn Tiểu Tranh tuy không biết tên Tả Trường Tiểu, nhưng cũng đoán đó là tên của Tả lão gia. Gã kinh hãi nghĩ thầm, không lý ngoài gã ra còn có người biết là Đoạn Như Yên bị hạ sát? Chẳng lẽ cha của Tả Chi Nhai là hung thủ?

Lúc này có vài thanh niên dáng khỏe mạnh xông ra ngoài cửa. Ngay sau đó có tiếng “bình bình”, tiếp theo là tiếng người kêu thét lên, hiển nhiên là đã bị đòn khá

nặng!

Giọng nói già nua lại cất lên:

– Tả Trường Tiếu, chuyện đã đến nước này, người còn bày vẽ mê hồn trận làm gì? Người để bọn người chẳng biết võ công ra đây để chịu chết à? Mau hiện thân xuất thủ đi!

Lần này, giọng nói nghe như xuất phát từ chỗ xa hơn lần trước.

Một số khách lớn gan xông ra ngoài xem, nhưng ngoài sân ngoại trừ vài thanh niên đang nằm dưới đất, nào có bóng dáng của ai? Mọi người đang hoang mang, lại nghe giọng nói tiếp tục:

– Tả Trường Tiếu, người ta nói hổ độc cũng chẳng ăn thịt con, sao người chẳng nghĩ đến hạnh phúc của con trai, mà biến hắn thành công cụ để mưu đồ chuyện riêng của người?

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện ra người nói đang đứng trên một cành cây tùng. Người này như thể không trọng lượng, đứng trên cành cây tùng mọc ngang, mà cành cây chẳng trĩu xuống chút nào, mà ngược lại thân hình y còn nhấp nhô theo cơn gió thổi đong đưa cành cây!

Tả Trường Tiếu cuối cùng đã xuất hiện, y ở độ tuổi trung niên, phong cách lịch sự tao nhã, xem thần sắc không có vẻ gì tức giận cả, quan khách nhìn thấy, ngấm ngầm lấy làm lạ!

Tả Trường Tiếu cất tiếng cười nói:

– Vị bằng hữu nào có gì bất mãn với Tả mỗ, xin ra mặt chỉ giáo, không cần trốn tránh như thế!

Người trên cây cất tiếng cười quái dị:

– Tả Trường Tiếu, đừng nói cả ta mà người cũng không nhận ra sao?

Tả Trường Tiếu nghiêm mặt đáp:

– Xin miễn thứ Tả mỗ mắt kém, tại hạ đích thực là chưa từng ân hạnh kết giao cùng cao nhân, các hạ võ công siêu phàm, hẳn là một vị đại hiệp hiển danh, không hiểu vì sao lại làm khó Tả mỗ?

Người kia kêu lên:

– Đại hiệp? Ta làm sao làm đại hiệp được?

Tả Trường Tiếu gằn giọng:

– Bất kể các hạ là cao nhân phương nào, cũng không thể ỷ mạnh hiếp người chứ? Tại hạ không thù oán cùng các hạ, hôm nay ngày thành thân của con trai Tả mỗ, mà các hạ cố tình kiếm chuyện thì quả thực thiếu sáng suốt. Nếu các hạ có điều gì bất mãn xin cứ nói thẳng ra, Tả gia này sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của các hạ!

Lời nói ẩn ý rằng nếu đối phương là người muốn nhân cơ hội phá rối kiếm ăn, thì hãy ra giá, Tả gia thừa tiền để giải quyết mọi chuyện. Các khách nghe lấy làm bất

bình nhưng chẳng ai dám nói gì vì e dè võ công của người trên cây.

Bỗng trong đám đông, một trung niên hán tử cao lớn xông ra, miệng kêu:

– Kẻ cuồng đồ từ đâu đến, rõ ràng cố tình giả thần giả thánh khuấy rối phải chăng?

Mọi người nhìn kỹ, thì ra hán tử này là tổng tiêu đầu của Long Hồ Tiêu Cục tại Hoa Thạch Thành, tên là Long Tại Thiên, y sử dụng trường thương, nghe đồn võ công không kém. Có người trong nhóm quan khách la lớn:

– Long tiêu đầu dẫn mặt hấn đi!

Long Tại Thiên đón lấy cây trường thương từ tay một gia đình, cầm lên múa một vòng, chỉ nghe tiếng gió “vù vù”, mũi thương như điểm sao sáng vũ lộng tứ phía, quan khách đứng xem trầm trồ khen hay!

Long Tại Thiên hành nghề bảo tiêu, kinh nghiệm giang hồ phong phú, y biết chút công phu của mình rất tầm thường, chẳng thể sánh với người đứng trên cành tùng. Nhưng trong lúc này, y là người duy nhất biết võ tại đây, không thể án binh bất động, dù biết phen này nhiều nguy hiểm nhưng vẫn bước ra.

Long Tại Thiên từ từ bước đi, quan khách im lặng nhìn theo sau. Y dừng lại cách gốc cây tùng độ một trường, chừng như nói điều gì với người trên cây, vì khoảng cách khá xa, cho nên mọi người không nghe được hai bên nói gì.

Trong phút chốc, người trên cây đột nhiên nhào xuống, cái bóng đen như một đại bàng, tấn công Long Tại Thiên. Long Tại Thiên lui ngay một bước, trường thương trong tay quay như gió, nghe tiếng rít rợn người. Mọi người bất giác thầm nghĩ: “Người này từ trên không đánh xuống, không có điểm tựa nào cả, làm sao tránh được đường thương của Long tiêu đầu?”

Ngay lúc đó, chỉ thấy thân người kia bỗng chuyển hướng trên không, lướt nhẹ sang một bên, tay phải vung ra từ một góc độ rất kỳ quặc, chân phải cùng lúc móc ngang! Chiêu vừa phát ra, thì thấy thân hình Long Tại Thiên tung bắn lên, như điều đứt dây bay ra xa ngoài hai trường và rớt xuống! Thân hình Long Tại Thiên chưa rơi chấm đất, người kia đã lộn mình trở lên trên cành tùng!

Quan khách thất sắc thầm nghĩ: “Phen này Long tiêu đầu bị thương nặng rồi!”

Chẳng ngờ Long Tại Thiên rớt xuống đất xong vẫn bình an không bị thương gì cả! Mọi người rất ngạc nhiên. Tả Trường Tiếu cao giọng nói:

– Long đại hiệp...

Long Tại Thiên xoay người lại gật đầu, bước về phía quan khách, nói:

– Đối phương võ công quá cao, tại hạ không phải đối thủ của y.

Giọng nói y không có chút gì hổ thẹn bức tức, kể ra y cũng thắng thắn, không thiếu khí độ của kẻ thành thật. Tả Trường Tiếu bước lên nói:

– Đa tạ Long đại hiệp ra tay tương trợ.

Long Tại Thiên lắc đầu nói, giọng tự chế giễu mình:

– Nếu y muốn lấy mạng tại hạ thật dễ như trở bàn tay. Không hiểu Tả lão gia đã có xích mích gì với người này?

Tả Trường Tiểu nghiêm nghị nói:

– Tại hạ thực tình không quen biết y, nếu giữa tại hạ và y có thù oán chi, với thân thủ của y thì đâu cần phải chờ đến hôm nay mới ra mặt?

Long Tại Thiên trầm ngâm:

– Việc này quả có chỗ kỳ lạ.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hú dài vọng lại từ hướng Đông Nam, mọi người nghe đến chợt cảm thấy tâm thần bất định, thất sắc hoang mang! Tiếng hú nghe như vọng lại từ ngoài xa hơn hai, ba dặm, nhưng chỉ thoáng chốc đã nghe gần không đây một dặm!

Hàn Tiểu Tranh thầm ngạc nhiên: “Dù có cưỡi ngựa phi nước đại cũng không mau như thế, chẳng hiểu là người hay thần?”. Hôm nay liên tiếp xảy ra nhiều chuyện quái lạ, làm gã chỉ biết trở mắt nhìn.

Trong chớp mắt, tiếng hú dài đã đến bên ngoài khuôn viên Tả gia! Mọi người không ngờ lại có người đến đây, một người trên cành tùng đã đối phó không xong, giờ lại thêm một cao thủ nữa, xem ra Tả gia có lẽ phải bó tay chờ chết? Ai nấy đều lo sợ giùm Tả Trường Tiểu, nhưng trong bụng cũng lo cả đám bị vạ lây.

Bỗng nhiên nhân vật thần bí trên cây phóng đi như tên bắn, nhắm về hướng đối diện với tiếng hú, tốc độ nhanh khủng khiếp! Tiếng hú kia đã vào đến trong sân Tả gia, một bóng người màu trắng lướt qua như một làn khói! Ngay phút đó, mọi người chỉ kịp thấy một bóng trắng che mặt, lướt đi theo hướng người áo đen đã biến mất.

Trong chớp mắt, cả hai người đều biến mất không còn bóng dáng!

Mọi người nhìn nhau, chững như chưa hiểu hết mọi việc đồn dập vừa xảy ra. Tại sao người áo đen nghe tiếng hú của người áo trắng thì lập tức tẩu thoát? Người áo đen là ai? Người áo trắng là ai? Mọi việc đều quá thần bí khó đoán! Tuy nhiên nói gì thì nói, tai họa đã tránh được, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ riêng Hàn Tiểu Tranh vẫn trầm ngâm suy nghĩ.

Hôn lẽ lại có thể tiếp tục. Đột nhiên, có người kêu lên:

– Tân lang đâu? Tân lang đi đâu rồi?

Thanh âm không lớn lắm, nhưng câu hỏi này lại làm mọi người một phen nữa nhốn nháo lên! Chia nhau tìm tới tìm lui, mọi người mới biết chắc tân lang đã thất tung!

Hôm nay đúng là nhiều chuyện lạ!

Có vài người lớn tuổi đang kiên nhẫn hỏi tân nương, nhưng cô thì chỉ biết khóc,

mãi một lúc sau, cô mới kể lại đầu đuôi. Thì ra lúc người áo đen xuất hiện, hầu như mọi người đều chú ý đến y, còn Tả Chi Nhai bỗng trở nên hoang mang bức dọc ra mặt. Lúc Long Tại Thiên xuất thủ, Tả Chi Nhai bảo A Vân là y phải ra hậu viên có chút việc. A Vân thấy nét mặt Tả Chi Nhai khác thường, vốn muốn can ngăn, nhưng không dám mở miệng, không ngờ y đi ra hậu viên một lúc lâu vẫn chưa thấy trở ra...

Nói đến đây, A Vân không đành được lại bật khóc, một phần vì sợ, một phần vì lo cho Tả Chi Nhai, dù gì, kể từ nay cô đã trở thành người của Tả Chi Nhai, vả lại trong tim cô, Tả Chi Nhai đã chiếm một phần rất lớn!

Một buổi tiệc cưới bỗng nhiên đổ ra đủ thứ chuyện, quan khách cảm thấy thật đáng tiếc, càng hận tên áo đen cố tình gây rối. Họ đều mong người áo trắng đuổi kịp người áo đen, dạy cho hắn một bài học.

Một số thanh niên, đều là tay chân, con cháu trong Tả gia, đã dẫn một số người phân ra tứ phía đi tìm Tả Chi Nhai. Các khách từ xa đến nhìn thấy tình cảnh này, cũng biết ở lại chẳng có ích gì, nên đều an ủi Tả Trường Tiểu vài lời, sau đó lục tục cáo từ cả.

Khách đã đi mất sáu, bảy phần, không khí trong sân nhà họ Tả lắng xuống rất nhiều. A Vân đã được dẫn vào động phòng khuyên giải, thuốc đỏ vẫn còn, mà tân lang không thấy đâu, A Vân lại cảm thấy tủi thân trào nước mắt.

Hàn Tiểu Tranh trong vai trò bà con xa, đúng lý nên sớm đi về, nhưng gã vẫn còn đứng đấy. Chẳng mấy chốc, Tả Trường Tiểu liền chú ý đến thiếu niên lạ mặt này, y ngạc nhiên hỏi:

– Vị tiểu huynh đệ này là...

Không chờ Hàn Tiểu Tranh trả lời, bên cạnh có người đáp:

– Vị này là công tử của Cô Thủy trấn Triệu Bán Thành.

Thì ra là người tiếp khách lúc sớm trả lời. Tả Trường Tiểu nhìn gã đáp:

– Thì ra là Triệu công tử, mấy năm không gặp, đã lớn như vậy, khá lắm, khá lắm! Lệnh tôn vì sao không đến?

Hàn Tiểu Tranh vội đứng dậy:

– Gia phụ thân thể bất an, không đến dự được.

Hàn Tiểu Tranh chậm rãi nói tiếp:

– Tiểu đệ có thể tìm được biểu huynh.

Tả Trường Tiểu biến sắc mặt, vui mừng hỏi:

– Thật không?

Hàn Tiểu Tranh bình tĩnh đáp:

– Biểu huynh thất tung hiển nhiên là có liên quan đến người áo đen, mà điểm chính trong câu chuyện của người áo đen là cái chết của Đoạn Như Yên! Đoạn Như Yên là ai, ở đâu, tiểu đệ không biết, nhưng tiểu đệ có thể đoán chắc là biểu huynh

nhất định vì một người tên Đoạn Như Yên mà thất tung, hay nổi khác hơn là bỏ đi.

Sắc mặt Tả Trường Tiểu trở nên rất khó nhìn, mà những người chung quanh y cũng tỏ vẻ ngưỡng ngùng, ánh mắt nhìn Hàn Tiểu Tranh rất bất mãn, nhưng gã cố giả như không biết.

Tả Trường Tiểu cười gượng đáp:

– Không giấu Triệu công tử, Đoạn Như Yên mà người áo đen nói đến, là một nữ nhân trong chốn yên hoa...

Hàn Tiểu Tranh tỏ ý xin lỗi:

– Thì ra tên áo đen ăn nói hàm hồ, muốn nói xấu người tốt...

Tả Trường Tiểu lắc đầu:

– Điều này cũng không phải không có nguyên nhân, đứa con bất hiếu của ta có tư tình với nữ nhân họ Đoạn kia... ôi, chỉ tại ta dạy con không nghiêm, nhưng ta đâu thể nào làm chuyện hại thiên luân được? Vả lại, đến nay cũng chưa nghe tin có nữ nhân nào bị giết mà?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Đúng vậy, tại sao đến giờ vẫn chưa nghe tin cái chết của Đoạn Như Yên truyền ra? Thường những chuyện này được truyền ra rất mau, bất luận là cô ấy tự sát hay bị người giết cũng vậy”.

Trong chuyện này phải chăng có điều gì quái lạ? Lại nghe Tả Trường Tiểu nói tiếp:

– Không ngờ Triệu công tử tuổi nhỏ mà đã thông minh hơn người, Triệu lão ca thật có phúc... Ý Triệu công tử nói là nên đến chỗ Đoạn Như Yên tìm đứa con bất hiếu của Tả mỗ?

Hàn Tiểu Tranh từ từ gật đầu. Tả Trường Tiểu thở dài:

– Đúng ra hẳn đã thành thân, phải dẹp bỏ các chuyện ấy mới đúng, nhưng Triệu công tử bàn có lý. Bây giờ các cháu của ta chia nhau đi kiếm cả rồi, chỉ còn lại người già cả, nếu công tử không ngại, xin dắt vài người đến Xuân Phong Như Ý Lâu xem thử, nếu có gặp đứa con bất hiếu của ta, công tử kêu người đánh gãy chân hẳn đi!

Tả Trường Tiểu nói rất thành thật, không chút gì giả bộ. Hàn Tiểu Tranh chứng hứng, nghĩ thầm: “Sao ta lại bị vướng vào chuyện này?”

Nhưng gã là người đề xướng ra chuyện này, giờ không thể cự tuyệt được. Nghĩ vậy gã liền thẳng thắn đáp:

– Tả thúc tín nhiệm tiểu đệ như vậy thì tiểu đệ xin đi một vòng.

– Xin phiền Triệu công tử.

Hàn Tiểu Tranh vội nói:

– Tả thúc xin chớ khách sáo. Tiểu đệ không biết gì, chỉ thấy sao nói vậy, nếu trách lầm biểu huynh, thì xin Tả thúc nhẹ tay chớ đánh gãy chân tiểu đệ là may lắm rồi!

Nói xong, gã cùng vài gia nhân của Tả Trường Tiểu thẳng đến Như Ý Lâu. Vừa đi gã vừa suy nghĩ, càng thấy không ổn: “Tại sao Tả gia còn nhiều người mà lại sai ta đi? Lão nói những người còn lại đều già yếu, nhưng những người đi theo mình bây giờ đều khỏe mạnh, mắt sáng nhanh nhẹn. Lại nói lần này đi kiếm người, chẳng phải đánh nhau, cần gì phân biệt người trẻ hay già?”

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Tranh nảy ra một mẹo, trên đường đi hỏi mấy lần đường đến Như Ý Lâu, kỳ thực gã đi qua một lần đã nhớ đường đi nằm lòng. Càng đi đến gần Như Ý Lâu, Hàn Tiểu Tranh càng thấy hồi hộp, khi gã nghe được tiếng nữ nhân cười nói, thì tay bắt đầu đổ mồ hôi. Trong thâm tâm gã cảm thấy lần này vào đây là một sai lầm, nhưng gã không nghĩ ra lý do tại sao. Hàn Tiểu Tranh nhú mày, quay sang người bên cạnh nói:

– Không xong, ta cần kiếm chỗ tiểu tiện, các vị đứng đây chờ một chút, ta đi rồi về ngay.

Chẳng ngờ có người đi theo, miệng nói:

– Tôi cũng đi, vậy ta đi chung!

Hàn Tiểu Tranh thầm chửi: “Đi cái con khỉ!”

Thấy không thoát được người của Tả gia, Hàn Tiểu Tranh trong bụng bấn loạn, nhưng cũng đành tiếp tục đi về hướng Như Ý Lâu, gã nghĩ bụng: “Nếu Khúc Tiểu Nguyệt phát hiện ra cô ả mất bạc, tóm lấy ta đòi thì biết làm sao? Trước cũng có dao, sau cũng có dao, biết làm sao? Thôi kệ, tới đâu thì tới!”

Khách trẻ như Hàn Tiểu Tranh ít khi đến Xuân Phong Như Ý Lâu, nên gã vừa xuất hiện, một vài nữ nhân và bà chủ đã nhận ra, đều nghĩ mới sáng nay còn ngơ ngáo ngáo, chơi qua một lần, chưa sang ngày khác đã trở lại rồi.

Hàn Tiểu Tranh biết họ đang nghĩ gì, nên vừa bước vào đã nói lớn:

– Ta đến tìm người!

Bà chủ bước đến hỏi:

– Không rõ công tử tìm ai?

Hàn Tiểu Tranh đáp:

– Bà đến gần đây.

Bà chủ tiến lên vài bước, Hàn Tiểu Tranh ghé tai bà nói nhỏ vài câu. Chỉ thấy bà chủ lắc đầu:

– Không có, y không có đây, không giấu gì công tử, Đoạn cô nương của chúng tôi đã tự tận, nên Tả công tử không đến đâu, vả lại hôm nay là ngày thành thân của Tả công tử mà?

Hàn Tiểu Tranh ho hai tiếng, đáp:

– Đã như vậy, xin cáo từ!

Lúc Hàn Tiểu Tranh cùng gia nhân trở về Tả gia, trời đã tối, các nhóm đi kiếm

Tả Chi Nhai các lộ cũng trở về, không tìm ra Tả Chi Nhai. Một bầu không khí bất tường như bao trùm lấy Tả gia.

Lúc này khách tại Tả gia chỉ còn lại bốn, năm chục người, trong đó một phần là người trong thành, nên dùng xong cơm tối, họ đều cáo từ đi về, chỉ còn lại vài người bạn thân của Tả Trường Tiểu lưu lại, cùng bàn bạc chuyện đi tìm Tả Chi Nhai.

Hàn Tiểu Tranh là khách ở xa, nên cũng được mời ở lại, gã cũng không chối từ. Dùng xong cơm tối, gã được dắt vào một căn phòng, gia nhân đốt đèn lên, trải giường, lại đem đến nước cho gã tẩy rửa, sau đó cáo lui.

Hàn Tiểu Tranh đóng cửa lại, một mình ngồi thừ ra đấy, như thể suy nghĩ rất nhiều, lại như là không nghĩ gì cả, gã cảm thấy mọi chuyện diễn ra hôm nay đều có vẻ quái lạ.